

ԵՐԿՆԱՅԻՆ ԵՐԱԽԱՅԻՆ ՅԱՅՏՆՈՒԹԻՒՆԸ ԵՐԿՐԻ ՎՐԱՅ

Յիսուսի ծնունդը՝ վերածնունդն է մարդուն:

Իր աստուածային յայտնությունը կը մատուցանէ ու կը շնորհէ մեզի՝ այն բոլոր անհրաժեշտ առաւելութիւնները, որմենք հոգեւորապէս ու բարոյապէս վերանորոգուինք եւ ըլլանք որդիները հայրագործով Աստուծոյ:

Անկարելի է, ներկայ բարոյապէս բորբոսած ժամանակներուն, մարդկային տկար ու շլմորած մտքին համար ըմբռնել Քրիստոսի մարմնացման խորախորհուրդ իմաստը:

Հարցնենք, հնարաւոր է, որ անսահմանելի ու անպարագրելի երկնային էակ մը, որ ըստ բնութեան, աստուածային է, խոնարհի անխոնարհելի բարձունքէն եւ մարդկային մարմին առնէ ու այցելէ մեզի՝ աղփատիկ մսուրին մէջ իր ծնունդով:

Հրաշք մը չէ՞, որ Աստուած մը ծնի կուսական արգանդէ մը, որ մենք հրաժարինք երկրի անցողական փառափայտութենէ եւ կոչուինք երկնքի անանց փառափայտութեան:

Միածին երախային ծննդեան խորագոյն նշանակութիւնը, որպէս զի մարդկային սահմանափակ մտածումէն լիարժէք ընկալուի, պարտաւոր է հաւատացեալը ջերմին բարեպաշտութեամբ օծուն հոգի մը ունենայ, որ ներգգայ ու նկատէ Նոր Կեանքի Շնորհին մէջ իր յաւիտեական փրկութիւնը:

Յիսուսի հրաշալոյս ծնունդով՝ նոր ու մշտնջենական կեանքի մը սկիզբը գրուեցաւ համաժամարդկային պատմութեան մէջ:

Երկրորդ ծնունդ մը պիտի

ունենար բանաւոր արարածը, որ իր հոգիին խորը ճանաչէր նոր կեանքի մը արեւածագը:

Մեղքին մետաղէ կապանքները պիտի խորտակուէին, ստրկութեան շղթաները պիտի նետուէին եւ սիրոյ յեղափոխութիւնը՝ իր փառահեղ յաղթութիւնը պիտի տօնախմբէր քրիստոնեայ աշխարհին մէջ:

Ափսո՛ւ, երկու հազար տարիէ ի վեր նորածին Արքային երկրի վրայ ծնունդը մեծահանդէս կը տօնակատարուի եկեղեցիներու զանգակներուն տիեզերահունչ ոգեւորութեամբ, բայց մարդկային հօտին կը մնայ առաւել մթագնած եւ առաւել խաւարած մեղքին տխրատեսիլ դրսեւորումներով:

Քրիստոսի շնորհով վերածնած ու սրբացած մարդը պիտի կոչուէր Աստուծոյ որդեգրութեան եւ մեղքը ա՛յ պիտի չյաջողէր հրապուրել զայն, ոչ մէկ ժամանակ: Որ կեանքը պիտի փակուէր մեղքին բոլոր կապանքներէն եւ իր նմաններով պիտի կազմուէր հրեշտակային հասարակութիւն մը ամէն տեղ:

Հակառակութիւնները եւ հակամարտութիւնները պիտի տարագրուէին մարդկային զգայարանքներէն եւ բոլոր ժողովուրդները պիտի ըլլային ընտանեկան միակտուր ամբողջութիւն մը: Քրիստոնեայ մարդուն կերպարին վրայ պիտի ճառագայթէր Փրկչին աստուածային շնորհները:

Նոր մարդը պիտի երեւար տիպարային գեղեցկութեամբ եւ պիտի ներշնչուէր ու առաջնորդուէր Երկնքէն:

Պիտի ապրէր երկրի վրայ՝ առանց

հողին ու տիղմին փարելու, միշտ վեր ու բարձր բռնած գլուխը երկրի արատներէն ու տգեղութիւններէն:

Իր ձգտումները եւ հեռանկարները պիտի ստանային գերերկրային բնոյթ: Երկինքը պիտի ըլլար իր լուսանաճանց խտէլը, յաւերժութիւնը՝ իր անվախճան կեանքը, հոգեւոր աշխարհը՝ իր յաւիտեանական հայրենիքը, Քրիստոս՝ իր անգուգական Փրկիչը եւ Աստուած՝ իր պաշտելի ու գորովագութ Հայրը:

Իր մարմնական պահանջները՝ ի սպառ պիտի մոռնար եւ իր խաւարի գործիքները պիտի փոխարինէր լուսոյ գէնքներուն հետ: Այսպէս, վերածնած ու հոգեւորապէս վերանորոգուած մարդը պիտի ըլլար Աստուծոյ ստեղծած շնորհածին հրաշակերտը:

Քրիստոնէութեան առաջին դարերուն, որքան երանելի էին նոր Հաւատքին հետեւողները, որոնք ջահաւորուելէ ետք աւետարանական նշմարտութիւններով, բոցավառ հաւատով զօդուեցան Աստուծոյ ամենակարողութեան հետ, ձերբազատուելով մեղքին մահացուն նշումներէն:

Ո՞ւր են ներկայ քառասուն ժամանակներուն՝ Պօղոս Առաքելի հաւատով ոգեւորուած եւ դիւցազնացած Քրիստոսի գինուորեալները...:

Վաղնչական դարերուն՝ քրիստոնէական կեանքը՝ ստեղծագործական էր, իմաստով, խորով եւ պարունակութեամբ յորդուն:

Անոնց շերմեռանդութեամբ օծուն հոգիները՝ տիեզերական տարածք ունէին եւ բոլորն ալ համակեցութեամբ ներդաշնակ ապրումներով, երկինքէն կ'առնէին իրենց պատգամներն ու պատուէրները:

Սէրը միակ զսպանակն էր, շա-

րունակական զոհաբերութիւններու եւ յարացոյցը՝ տեսական նկրտումներու:

Անոնց՝ արեգակնակերպ պայծառութեամբ փայլատակող կեանքը, քաղմանաճանց ժպիտ ու ցնծութիւն էր:

Նոր հաւատքի երկրպագու՝ քիւրաւորներու բանակէն՝ նմոյշներ միայն կ'երեւան քրիստոնեայ աշխարհին մէջ:

Ո՞ր հաւատացեալը, ո՞ր կրօնասէրը, ո՞ր բարեգործը, ո՞ր մտաւորականը եւ ո՞ր հոգեւորականը կրնանք արժանապէս բարացուցել, թէ Աստուծոյ եւ ինքնիրեն հանդէպ անկեղծ է իր սիրոյ բացայայտումներով:

Ամէնքն ալ՝ այս տողերը գրող քահանայէն սկսեալ՝ կեանքը կ'ապրին մերթ կամայ գործուած մեղքին հպումներով:

Երկինքը ծածկեր ենք մեր գլխուն վերեւ թանձր ամպերով եւ երկրին ընդերքներուն մէջ մխրճուելու ենք, որ գեհեմի սատանաներուն հետ գործակցինք եւ աւերենք Արարչագործութեան այս գեղազարդ աշխարհը:

Կ'ապրինք զիրար խաբելով, կը սիրենք զիրար կեղծելով, կը բարեկամանանք զիրար շողոճորթելով եւ կը շահագործենք զիրար անիրաւելով:

Կ'ըսեն թէ Ծնունդը մանուկներուն ցնծութեան օրն է: Կ'ընդունինք թէ այդպէս է: Այո, միայն մանուկներուն համար է, ՄԻԱՅՆ ՄԱՆՈՒԿՆԵՐՈՒՆ:

Կը տօնեն Ծնունդը միայն անոնք, որ կը յատկանշուին մանկական պարզամտութեամբ եւ իրենց հաւատքին ներշնչումը կ'առնեն՝ մտուրի մէջ մանկացած Աստուածային երախայէն:

Սակաւաթիւ փչերն են, որոնք բարեհոգի հովիւներու եւ իմաստուն մոգերու բարեպաշտութեամբ կը մօտենան ու կը խոնարհին մանուկ Յիսուսի մտուրին առջեւ, իսկ շատ շատեր կը տողանցեն

պաղարիւն անտարբերութեամբ, կարծես թէ հասարակ երախայ մը ըլլար օրօրոցին մէջ:

Եթէ այս մռայլ ու մթին ժամանակներուն, հրաշքով Փրկիչը վերայայտնուէր երկրի վրայ եւ տեսներ իր սիրոյ պատգամներուն խոշտանգումը, չեմ գարմանար, որ ըսպէ մը կանգ չառած՝ վերադառնար իր երկնային օթեւանը:

Քրիստոնեայ հաւատացեալը՝ ներկայ բարոյապէս ապականած աշխարհին մէջ, վախով կ'ապրի, ո՛չ թէ իր նմանէն ահաբեկած, այլ՝ ինքնիրմէ յուսալքուած եւ իր կամայ ակամայ կատարած մեղքերէն այլակերպած:

Ժամանակը որոշ կը յատկանշէ մանկասպան Հերովդէսի ոճրախանձ ոգին, որ պատրաստ է դաշունահարելու Արդարութիւնը, ուր որ գտնէ:

Հիմա է ժամանակը, որ աշխատինք գտնել այն ՄԻԻՍ ԶԱՄԲԱՆ, որ Բեթղեհէմի մսուրէն կը սկսի ու կը յանգի Գողգոթայի զոհողութեան բարձունքը:

Այդ ճամբան՝ առաքինութեան պայքարի ճամբան է, որ ջահաւորում կու տայ ճշմարիտ հաւատացեալի հոգիին եւ կ'առաջնորդէ զայն խաւարէն դէպի լոյս եւ երկրէն երկինք:

Քրիստոսի շնորհով տրոփող մարդկային սիրտը, լաւ կը հասկնայ, որ պայքարը լոյսին ու խաւարին միջեւ յաւիտեանական է:

Ճշմարիտ հաւատացեալին համար հարց մը չէ, թէ ո՞վ պիտի յաղթէ, վստահ է, թէ լոյսը միշտ կը յաղթէ ու կը

փարատէ խաւարը, որքան ալ մութը թանձր ըլլայ:

Այս լոյսը կը ծագի Բեթղեհէմի մսուրէն: Միայն թէ մենք, աշխատինք մեր հոգիին խորը տեւապէս առկայծ պահել զայն: Զթողունք, որ որեւէ փորձութեան առջեւ նուաղի ու շիջի:

Քրիստոս՝ ինչ որ էր ապրած դարուն իր աստուածային բնութեամբ, նոյնն է այսօր, նոյնն է վաղը եւ նոյնը մշտնջենապէս:

Իր ծննդեան տարեդարձի կենսուրախ պատգամները կը հնչեն այժմ աշխարհի մը մէջ, որ յոգնած ու հիասթափուած է իր յոյսերուն հերքումէն:

Սակաւաթիւ հաւատացեալները միայն կը հասկնան, որ Փրկիչը աշխարհի յոյսը եւ լոյսն է եւ եղբայրակցութիւնը մարդոց ու ժողովուրդներու:

Անոր մօտ մարդիկ կը սորվին, թէ եղբայրներ են, զաւակները Աստուծոյ:

Իր երկնային օթեւաններուն մէջ չկան Յուդաներ, Հիթլերներ, Սթալիններ եւ Հերովդէսներ, չկան ազատներ եւ ստրուկներ, չկան ժողովուրդներ եւ հայրենիքներ, այլ կան միայն իր անպարագրելի սիրոյն մէջ ընդելուզուած ԵՂԲԱՅՐՆԵՐ:

Իր սիրոյ պատգամները իր ծննդեան սուրբ գիշերը լուսաւորեցին երկիրն ու երկինքը, երանի թէ այսօր՝ յատկապէս լսէին բոլոր անոնք, որ երկար դարերու ընթացքին եղան խոշտանգողները աւետարանական ճշմարտութիւններուն:

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔԶՆՅ. ՏԻԼԿԵՐԵԱՆ